

Læse det foreliggende Lovforslag fundet, at Hensigten med det hovedsagelig har været den at værne Statens Borgere mod, at deres Vetroenhed bliver misbrugt, saa at de blive narrede. Jeg har ikke kunnet finde, at der just var tilstrækkelig Anledning til netop nu at give en saadan Lov. Hvorfor gjør man da ikke ogsaa Noget for, at Folks Vetroenhed ikke ogsaa i andre Henseender bliver misbrugt? Ser man ikke foruden disse Markstrigerier, som jeg tror de kaldes i Motverne, med alle mulige Slags Sundhedsafalte, Brama-Livseligirer og Gud veed hvad de hedde, ser man ikke ogsaa hvert Dieblif de Handlende avertere, at de sælge ud til nedsatte Priser, ja, langt under Indkjøbspris, hvilket jo ikke kan være Tilfældet, da de jo dog maa have deres Penge ind igjen. Jeg tror, at der er lige saa megen Fare forbundet dermed, og jeg tror overhovedet ikke, at det er rigtigt saaledes fra oven af at udyve en faderlig Omsorg for Statens Borgere. Jeg tror, man maa overlade til dem selv at drage Omsorg for, at de ikke blive bedragne, og lade det være deres egen Sag, om de efter disse Uvisstrigerier ville købe saadanne Gjenstande eller ikke. Og dertil kommer, at, for saa vidt jeg kan forstaa, vil en stor Mængde af disse Gjenstande nu blive loolige Handelsartikler og næsten faae Justitsministeriets Stempel, hvilket jo vil gjøre dem endnu mere afsættelige, uden at man derfor bliver sikker paa, at man dog ikke bliver narret. Maaffe jeg har misforstaaet den paagjældende Bestemmelse, idet jeg har forstaaet den saaledes, at de Gjenstande, der skulle kunne sælges, skulle have Justitsministeriets Anerkjendelse; men efter den forskjellige Opfattelse, der kan gjøres sig gjældende i Justitsministeriet, kan dette jo gaa meget vidt, ligesom der ogsaa kan være megen Tvivl om, hvorledes man skal forfolke dette Ord „Arkana“. — En anden Grund til Lovforslaget er jo denne, at man vil sørge for Apothekernes Eneret. Ja, det kan være lige saa farligt, at Apothekerne handle med den Slags Værel, som at Andre handle dermed, da de jo derfor meget godt kunne indeholde farlige Stoffer. I saa Tilfælde maa jo imidlertid det Offentlige være berettiget til at træde til. Det gaar med disse Sager som med andre farlige og skadelige Sager, at man, naar man vil handle med dem, kan blive draget til Ansvar derfor. Jeg er saaledes noget i Tvivl om, hvorvidt det er rigtigt, at udgive en saadan Lov, navnlig ogsaa af den Grund, at det, som jeg allerede har sagt, kan beryngtes, at der under forskjellige Navne og til forskjellige Tider kan blive sat Stempel paa Værel,

der have lige saa liden Betydning, som de, man vil til Livs. For Tiden tror jeg, at det ikke har meget at betyde med disse Kestlamer, som man ser opslaaede rundt omkring; man betragter dem som Markstrigerier, som man ikke tager Hensyn til. Men kan man først faae sat Stempel paa den Slags Ting som Sundhedsafalte, Eligirer og Snapfedraaber, saa kan det virkelig komme til at gaa langt videre, thi saa ere Folk berettigede til at tro, at disse Autoriteters Vidnesbyrd have meget at betyde, skjøndt de i mangfoldige Tilfælde ikke ville betyde mere end alt det Andet. Jeg er derfor for Dieblifket lidt betænkelig ved Lovforslaget, men maaffe kan jeg blive bedre opløst.

Fischer: Jeg har ladet mig sige, at det blandt Militære skal være en anerkjendt taktisk Regel, at Seirherren maa forfølge sin Seir til det Alleryderste. Har han ved et Nederlag bibragt sin Modstander et alvorligt Knæk, maa han ved at forfølge Seiren om muligt totalt ødelægge ham. Jeg kan altsaa forestille mig, at Seirherrene fra Forhandlingerne i Fjor om Kvafsalveriloven kunde føle sig oplagte til at forfølge den Seir, som de ubeftvigelig vandt i Fjor, ved at gaa videre ad den Vej, som er betegnet ved Loven af 5te September 1794, og søge at bibringe deres Modstandere et saa grundigt Nederlag, at de efter det aldrig reiste sig mere. Jeg siger, jeg kunde forstaa dette; men hvorledes den ærede Justitsminister er kommen til at gaa med ved denne Velighed, maa jeg tilstaa, er mig aldeles ubegribeligt. Hvad var det for et Forslag, vi faae fra den ærede Justitsminister i Fjor? Det var et Forslag, der i Hovedsagen brød med de Grundsætninger, hvorpaa vor Kvafsalverilovgivning hidtil har hvilet. Jeg vil ikke sige, at dette Forslag var usorbederligt, at der ikke kunde reises Anker imod det i en eller anden Retning, men det var af en saadan Betskaffenhed, at jeg tror, at hvis man overhovedet vilde gaa den Vej, kunde man slutte sig til det, selv om ingen Forandring var at opnaa deri. Men hvad er det, vi nu have faaet forelagt i Dag? Det er en Fortsættelse og Uvidelse af den Tankegang, som er nedlagt i vor Kvafsalverilovgivning, og med hvilken det faae ud, som om Justitsministeren i Fjor uigenkædelig havde brudt. Kvafsalverilovgivningen gaar ud paa at drage Omsorg for det menige Folk, for at det ikke ved Kvafsalvere og andre Markstrigere skal lade sig lede til at ødelægge sin Sundhed ved at bruge disse i Steden for de autoriserede Læger. Og hvad er det vi faae her? Det er en Fort-